

NEVĚSTIN TÁNEC

Nevěstin tanec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Blanka Luxová

Nevěstin tanec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEVĚSTIN TÁNEC

● — pointa

NEVĚSTIN TÁNEC

Blanka Luxová

Text © Blanka Luxová, 2026
Ilustrace © Barbora Srp Žižková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5311-7
ISBN e-knihy 978-80-267-5549-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5550-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5535-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro maminku.

Ty by ses nebála Baby Yagy, zmeye ani lamyé.

Průvodce výslovností

Baba Yaga [baba jaga]	lyubim moy [ljubim moj]
bannik [baňik]	lyubima moya [ljubima moja]
Biliyana [bilijana]	Ognian [ognyjan]
Bozhentsi [boženci]	Ruzha [ruža]
chudovishche [čudovište]	Rusiya [rusija]
Chekhiya [čechija]	surtserazdiratel [surcerazďiratel]
Denitsa [denyca]	upiór [upijór]
lamya [lamija]	zmey [zmej]

Odkaz na playlist k příběhu

Klíčoví aktéři

Ruzha Bogdanova Stoyanova (nevěsta)
Ognian Vassilev Lazarov (ženich)
Baba Yaga (proslulá čarodějnice)
Otec Georgiev (lidský kněz)
Chaloupka na kuří noze (paličatý dům)
Biliyana Stoyanova Dancheva (nebožka)
Atanas Dimitar Lazarov (současný kníže zmeyů)
Nepojmenovaný bannik
Nepojmenovaná lamy
Srp s čepelí z měsíčního svitu a rukojetí z dětské chrupavky
Legendární nefritokorálová šavle / spona do vlasů
Ruzha Atanasovna Lazarovna (vdova)
Lešij I.
Lešij II.
Mnoho koček

Bestiář aneb seznam chudovishche

Bannik	Duch obvykle dobrého charakteru a mírné povahy, žijící poblíž horkých pramenů, z nichž čerpá sílu a moc.
Člověk	Smrtelná, slabá bytost vlastníci orgán zvaný srdce, není příliš inteligentní, preferuje rutinu před změnou a agresi před rozumem.
Lamya	Mocná a krutá, avšak inteligentní bytost se třemi hlavami, existují pouze samice, jejich tváře jsou hroživé karikatury a stejně tak hroživé jsou jejich násilnické choutky.
Lešij	Duch vládnoucí životu a smrti lesa, který mu patří, je velmi teritoriální a individualistický, každý lešij má unikátní paroží a oděv z kusů svého území.
Upiór	Egoistický povstalec z mrtvých, žíznlivý po krvi, typickým rysem je bledá pokožka a prodloužené špičáky.
Rusalka	Duch utopené dívky se zálibou v topení živých mužů a ve způsobování škod druhým, je velmi parádivá a upovídaná.
Samovila	Víla se silným poutem k rostlinám, díky němuž s nimi může komunikovat a léčit je, často holduje tanci s dalšími svého druhu.
Zmey	Plazovi podobný milovník všeho třpytivého a cenného, z podpaží mu vyrůstají křídla, je striktně monogamní.

*Pro jistotu je každá vesnice v tomto údolí obklopena
těmito růžemi – jejich vůně probouzí ve zmeyích
krvežíznivost a krutost, jaká je vlastní lamyím.*

*A oni, protože nechtějí být jako lamye, se drží
a budou držet dál od lidí.*

*Je možné, že lidé se budou chtít odvděčit zmeyům
nějakou obětinou, že je za několik pokolení začnou
vnímat podobně jako božstvo, jehož přízeň si chtějí
zachovat – do toho se však nehodlám zaplétat.*

(Z proslovu svatého Lazara,
soukromá sbírka kněze vsi Bozhentsi)

KAPITOLA I.

Ruzha si těsněji přitáhla ještěří ocas k tělu. Vlasy v barvě zora-ného pole měla rozsuchané, očima modrýma jako květy po-mněnek pozorovala své okolí.

Dnes má šanci.

Dnes to dokáže.

Dnes uteče.

Byl týden před Velikonocemi a to pro lid ve vesnici jménem Bozhentsi znamenalo jediné.

Kolena Ruzhu tupě bolela, jak se jí do nich zarývaly kamínky a tvrdá hlína i skrze látku sukně. Krčila se za bednami se zbo-žím, které včera do vsi dovezl pravidelně přijíždějící obchodník. Neznámá koření, látky, sazenice... Ruzhe na obsahu beden ne-záleželo – zajímalo ji to, kde právě ležely naskládané na sobě. Tohle byl okraj vesnice a jediné místo, kam nesměřovala žádná okna domů. Dokonalé.

Dnes budou všichni méně v pozoru. A ona bude moci změnit svůj osud.

„Vypadáš divně.“

Ruzha sebou škubla. Když se ohlédla za hláskem, stála tam asi šestiletá holčička. Černé vlasy jí spadaly na ramena puntíka-tých šatů, hnědé oči připomínaly polekanou srnku.

„Máš ošklivé oči,“ řekla naprosto bez obalu.

Ruzha potlačila odfrknutí, ale nebrala si to nijak k srdci. Uložila si do paměti toto místo, přestala se hrbit za bedna-mi a celá se obrátila k dívence. Ta byla tak roztomilá, že by se z toho jeden rozpustil. Tvářičky jako jablíčka, řasy jako panenka...

Jednou tak k zulíbání bude i její dcerka. Pokud se Ruzhe po-daří odsud utéct.

Holčička stojící před Ruzhou našpulila rtíky. „Tatínek říká, že jsi chudovishche.“

Ruzha se zarazila. To, že ji to malé, nevinné stvoření právě do očí nazvalo zrůdou...

Sáhla do kapsy své zašedlé zástěry. „Na. Máš ráda karamel?“

Holčička se zamračila. „Tos vyčarovala?“

Ruzha poklekla, takže se nacházela víc na úrovni dívenky, a nabídla jí hrst ulepených sladkostí. Přitom přiměla svůj ocas, aby sebou tolik necukal.

„Ne, ukradla. Vem si.“

Holčička se zazubila, v očích jí jiskřila nezbednost. Neplecha, společné tajemství. Bez dalšího váhání si vzala karamelku. Drobné prstíky lehce zavadily o Ruzhinu dlaň. V hrudi se jí rozvinul hřejivý pocit, když se na ni dívenka široce usmívala s bonbonem, který převalovala uvnitř úst mezi tvářemi.

„Děkuju. Jsi hodné chudovishche.“

Ruzha cítila, jak se jí koutky úst roztahují.

Brzy přestaly.

Zpoza rohu blízkého domu se přiřítíl muž. Zaklel a holčičku k sobě přivínil svalnatými pažemi. Rychle se ujistil, že je v pořádku, a schoval ji za sebe. Zaujal ochranný postoj, kdy stál čelem k Ruzhe jako živý štít. Přitom pohledem těkal mezi jejíma očima a ocasem, kterého si nešlo nevšimnout.

„Nestačí ti, žeš zničila jeden nevinný život? Táhni pryč od mojí dcery!“

„Já nic...“

Ke scéně se přidala žena s výrazně zakulaceným břichem, jež si držela. Přikolébala se na stranu muže, který měl na ruce podobný prsten jako ona. Nic neřekla, jen laníma očima přelétla všechny přítomné, než sklopila pohled k zemi.

Ruzhu bodlo u srdce.

Takhle ne. Ne jako její maminka. Uteče a jednou její děti zažijí něco lepšího.

„Řekl jsem, ať táhneš zpátky do pekel!“

Muž plivl na zem k Ruzhiným botám a ona uskočila. Ocas jí při tom cukl jako tětíva luku, což způsobilo jeden odporem ohnutý ret a dva vylekané pohledy.

Poté se rodina vydala pryč, přičemž muž za sebou nevybírávě táhl manželku a ještě méně vybírávě dceru.

Ruzha osaměla. Stále dokola si opakovala svůj plán a svůj cíl. Využít moment. Utéct. Začít nový život.

Byl tu však jeden problém, který mohl nastat.

„Oů, Лазаре, Лазаре!“

Oj, Lazare, Lazare...

Ruzhiny myšlenky přerušil vzdálený zpěv. Vysoké, dívčí hlasy na druhém konci vsi zpívaly písničku tradiční pro tento den. Znala ji nazpaměť – musela.

Ne, ne, ne...

„Tady se schováváš,“ ozval se chraplavý hlas za jejími zády.

Ruzha se na bratra její matky ani nepodívala, ale hrklo v ní. Tušila, co ji čeká. Naivně doufala, že se tomu vyhne, ale bohové ji zřejmě navzdory její zrůdnosti považovali za dívku hodnou účasti oslav Lazarovden. Nebo spíš se jí chtěli pokusit zbavit.

Na moment ztuhla, když k ní strýc přidusal.

„Je ti šestnáct, nechovej se jako dítě a pojď.“

Šestnáct let byl ideální věk. Perfektní.

„... *Моя момче найдоме!*“

Dívku chlapci najdeme!

Zaplavovala ji studená panika. Ne, ne...

Strýc si těžce povzdechl. Došla mu trpělivost. Drsně Ruzhu popadl za ruku, až zalapala po dechu, a začal ji vláčet za sebou.

Ruzha se pustila do vrískotu, který nedokázala ovládnout.

„Ticho buď.“

Slzy jí tekly proudem, zatímco ječela z plna hrdla. Nikdo jí nepřiběhl na pomoc. Pro lid ve vesnici jménem Bozhentsi to totiž nebylo nic nového.

Těžká vůně damašských růží způsobovala Ruzhe tepavou bolest hlavy. Národní symbol země, v níž se Bozhentsi nacházela, byl totiž vysázen na téměř každém rohu.

Ale pouze v Bozhentsi růže kvetly po celý rok bez ohledu na roční období.

Dnes, o svátku, jenž se slavil jednou za dvacet let, jako kdyby o sobě však dávaly vědět víc než jindy.

Svátek.

Ruzha bojovala s chutí si nahlas odfrknout. Spíš to byl obětní rituál.

Věděla to lépe než kdokoliv jiný z vesnice.

„To je ona, že ano?“ mumlali si vesničané a bylo jim zřejmě jedno, jestli je uslyší. „Ta, jejíž otec je zmey.“

„Myslím, že ano... Bylo by vtipné, kdyby byla vybrána stejně jako Biliyana.“

„Spíš nepříjemná náhoda... Chudinka, že vyrůstala bez matky...“

„Chudinka? Z půlky není člověk...“

„Nemůže přece za to...“

„Tradice jsou tradice.“

Ruzha se jen hryzla do rtu a dál se šourala za svým strýcem. Na šuškáni, které se ozvalo pokaždé, když prošla kolem, si už dávno zvykla. Sice měla průměrně hezkou dívčí tvářičku a naprosto lidské myšlenky a pocity, ale ten ocas pokrytý zlatými šupinami zkrátka nešlo přehlédnout.

Byl tlustý asi jako její zápěstí, a když ho natáhla do plné délky, sahal jí do půlky lýtek. S trochou vůle a utrpení jej dokázala narvat pod sukni, ale v posledních letech se s tím přestala namáhat. Stejnak všichni věděli, co je zač.

„Оў, Лазаре, Лазаре!“

Dívčí hlasy zpívající lidovou píseň jako nějaký popěvek vyvolávající démona se blížily.

„Pohni,“ sykl strýc na Ruzhu.

Její ocas sebou podrážděně škulbl a ona následovala strýce kolem stájí do růžovými záhony obklopeného domku, z něhož se ten zpěv nesl. Dveře a každé okno zdobily pestrobarevné pentle a květy. Kromě dusivého oděru růží zachytila i vůni vína, čerstvého chleba a pečeně.

Jatka skrytá pod maskou radostného svátku.

Ruzha cukla ocasem, aby uvolnila napětí, a vešla za strýcem do dveří, které si musela podržet sama.

Zpěv ustal.

V centru síně se nacházely čtyři dlouhé stoly s lavicemi, u nichž se nashromáždilo celkem asi třicet dívek ve věku od dvanácti do osmnácti let. Všechny buďto vyráběly věnce, nebo si splétaly vlasů do copů, nebo si oblékaly vyšíváné kroje za jediným účelem.

„Jdi,“ strýc ji strčil do zad, až málem upadla na rozvrzaná prkna podlahy.

Ticho nabralo na hlasitosti, když Ruzha doklopýtala k nejbližšímu stolu.

„A-ahoj. Jak se máte?“

Privítaly ji desítky vytřeštěných očí.

Ruzha se kousla do rtu a sklopila pohled. No ovšem.

„Připrav se,“ strýc do ní rýpl loktem a vydal se ke dveřím. „Nepošpiň naši rodinu ještě víc.“

Jako kdyby to šlo.

Neodpověděla a sedla si na volné místo u jednoho stolu. Tiše, poslušně. Ocas se jí houpal přes hranu lavice jako nesmělý hádek. Dívky kolem ní se pomalu vrátily ke svým činnostem. Do zpěvu se však podruhé nepustily.

Ruzha se rozhlédla kolem sebe.

K Lazarovden patřily tři věci. Věnec, jež si každá lazarka ozdobí sama. Cop, do něhož si dívka musí zaplést

pestrobarevné pentle. A nakonec kroj, kterým se snaží budoucí nevěsta zaujmout božstva.

Ani jedna z dívek nevypadala ochotná Ruzhe s nimi pomoci, ačkoliv si mezi sebou za šepotu klevetění neustále vypomáhaly jako nejlepší kamarádky.

Žádný problém. Byla na vše sama téměř celý život.

Vstala od stolu a ze skříně v rohu místnosti si uzmula jediný kroj, který měl vzadu v sukni vystřižený kulatý otvor. Sama si kroj oblékla, sama si utáhla vyšíváný korzet, sama si urovnala nabírané rukávy bílé halenky, sama si uhladila záhyby široké, rudé sukně. Sama si navlékla vysoké punčochy a sama si obula tradiční boty. Sama se oděla do kroje, v němž její matka před dvaceti lety ztratila naději na šťastný život.

Když se jí podařilo ocas narvat do otvoru v sukni, byl čas na úpravu vlasů. Ruzha měla odmalička hedvábné, lesklé vlasy, které byla radost česat i splétat. Dnes to pro ni však představovalo pravý opak potěšení. Každé utažení tmavých pramenů jako by ji přibližovalo k vlastní zkáze. Cop zakončila šesti pentlemi. Připadalo jí, že ostatním lazarkám ten účes sluší stokrát víc než jí, ale příliš si s tím nelámala hlavu.

Nakonec věnec.

Všechny hezké už byly rozebrané, takže na Ruzhu zbyl jen jeden z polámaného proutí a poněkud křivého tvaru. Jako základ jí to však stačilo. Usadila se ke stolu určenému ke zdobení věnců. V mísách zůstalo ještě dost květů a stuh připravených k tomuto účelu. Mnoho dívek navíc již svůj věnec i vizáž dokončilo, takže Ruzha měla u stolu dostatek místa, aby si mohla svůj ocas pohodlně položit na lavici vedle sebe. Aspoň něco dobrého.

Když už tu byla, chtěla se od většiny lazarek odlišit, takže si schválně nevybírala květy růží a červené stuhy. Radši zvolila modré a žluté odstíny, sem tam ozvláštněné bílou.

Celá příprava jí zabrala něco přes dvě hodiny.

Jako by toho nebylo málo, na kramflecích k ní přiklapala jakási zmalovaná ženština, která jí narychlo natřela rty růžovou barvou a na líce dala zdravičko. Ať Ruzha ohrnovala nos sebevíc, tradičnímu líčení se nevyhnula.

Konečně byly všechny lazarky včetně Ruzhy nachystané. Nastal čas na ten obětní rituál nazývaný svátkem.

Ruzha odjakživa milovala tanec.

To, jak její nohy našlapovaly jako samy od sebe. To, jak se kolem ní točila široká sukně připomínající rozkvetlý mák. To, jak její srdce divoce bušilo a jak se svět proměnil v rozmazanou skvrnu, napříč kterou ji vedla hudba.

Tenhle tanec se jí však hnusil od prvního kroku.

„Oů, Лазаре, Лазаре!“

Jen co si na hlavy položily své věnce, všechny lazarky společně utvořily veliký kruh uprostřed náměstí a pustily se do zpěvu. Ruzha mimoděk ucukla, když ji na obou rukách zahřál cizí dotyk. Neměla však šanci se vzpírat, protože vzápětí se stala dílkem propojeného kroužku, který se otáčel chvíli jedním, pak oním směrem.

Bohaté kroje, barevné pentle, květinové věnce, podmanivý rytmus. Vše se to Ruzhe slévalo dohromady v jednu omamnou směs.

Jediné, co to kazilo, byla píseň, kterou Ruzha zpívala navzdory své vůli. Nerozuměla tomu. Ať se v duchu vzpírala jakkoliv, z jejího hrdla přes rty proudila slova. Šlo to samo od sebe. Jako kdyby ji nutila jakási nadpřirozená síla.

A také ta vůně. Ta hrozná, těžká vůně růží, jež vesnici téměř zamořovaly jako plevel, ale z nějakého důvodu se jimi nikdy nikdo nezabýval.

Dívky, se kterými se Ruzha držela za ruku nalevo a napravo, ani nevnímala – zkrátka byla součástí tančícího kruhu.